

Gölgeler Çoktan İspat Etti Rüştünü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Ocak 2017

Tahammülsüz tüm zamirler,
Yüklenmişken filleri her teğet geçen imde,
Reçine tadında adeta özgürlüğün tahayyülü,
Evren deşifre ederken hak maliklerini.

Gün özürlü bir düş,
Kıyamında yüreğin hakkaniyet erbabı nice düşüş
Ve ömrün raconu iken hasıl olan,
Neye rest çekmeli ki
Suya sabuna dokunmadan?

Gölgeler çoktan ispat etti rüştünü:
Kanıksanan her yükümlü cümle yine batılın cürümü
Ve dirayeti kopuk sayısız imge:
Geçit vermez iken çoğu zaman,
Hayli çürük hayli efsunlu bir çöküş,
Evrenin mal olduğu;
Yine beşerin çilesi belki de sefasını sürdüğü
Nahoş bir serzeniş,
Gıyabında verilen sıtması yürekte konuşlu,
Andan kopuk belki de dünlerin hükmünde
Yarınlara çok uzak.

Tadımlık aşklar, ömürlük isyanlar:
Cebelleşen yüreğin iblisle pazarlığı.
Gönülsüz madem her daim saklı olan,
Yüzü yok madem kıyımı iken vicdan
Sona ermek mi aslolan,
Hele ki hikayenin kayıp kahramanına
Evren çekmişken restini?

Anılar, anılar:
Andıkça adını yüreğin nasıl da çözülür kibri
Hele ki bir kez baş koymuşken sevdaya,
Ne söyler ne de susarsın,

Kopup gelen uzaklardan en sancılı dalga;
Girdabında nefsin, solup da kırgın bir güle dönersin.

Muteber bir ritüel,
Döngüdeki mahrem kaygı;
Silueti eksik bir racon yine yüreğin neferi:
Debdebeli aşklar nifakta sınırsız;
Ne çok riya yürekten akıp giden,
Bir de nüksetmişse benliğin cüssesi.

Aşk hayli meşakkatli bir serzeniş;
Yürek ile inanç arasında yok iken tek engel,
Sevmelere adanmışsan ömrü
Ecel gelse neye yarar?

Varlık da sonsuz aşk da kalmışsa bir kez yolsuz;
Gönlün erdiği mertebede olsan da bir başına,
Başını aşka her yasladığında.

Gönül, yongası ömrün ve açmaz mı son yoncası
Saklı tuttuğun içli deyişlerin?
Biraz da metruk bir sancı hasil olan,
Serzenişi zaman zaman ayyuka çıkan.

Aşk, aşk olalı görmedi böyle cefa,
Yarı yad edip kaldınsa er başına,
Yine de efkarı derin bir hiciv gölgelerin efkarı,
Sona ermeden ne gelirse başa
Yine aşkın yüzü suyu hürmetine
Yeter ki Hüda bilsin yürekteki deryayı.